

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Danmark [2]

Citation: Ploug, Carl: "Danmark [2]", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 330. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid86709.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Danmark.

1.

Mit Fædreland, hvor er du smukt,
Midt i de sølvblaa Vande,
Med Favnen fuld af gylden Frugt
Og Bøgekrands om Pande,
Med Sagaskrift og Skjaldesang
Om gamle store Minder,
Med Sprogets milde, bløde Klang
Og milde, bløde Kvinder!

Men mild og blød, som Landet selv,
Som Himlen og som Jorden,
Som Sprogets Fald og Kvindens Sjæl,
Den danske Mand er vorden;
Med uforskyldte Byrders Vægt
Han uden Harm vil skride,
Og heller end at handle kjækt,
Han vil taalmodig lide.

Han holder mest af Ro og Mag
Og helst med Lempe farer;
Han hylder nok den gode Sag.
Men lunkent den forsvarer;
331 Han griber flux ej Stang og Staal,
Naar man hans Ret mon krænke;
Nej - han maa først ha' "Overmaal",
Saa vil han - sig betænke!

Men naar hans Elefantnatur
Engang er bleven vækket,
Saa staar han ogsaa som en Mur,
Standhaftig, uforskrækket;
Saa har han Mod, saa har han Kraft
Og for sin Ære flammer;
Saa har han Hænder to paa Skaft -
Gud naade den, de rammer!

Mit Fædreland, mit skønne Hjem.
Som tunge Tider trykke,
Du snart af dem skal gange frem
Med Ærens frelste Smykke!
Du skal ej atter vorde Træl
Og fremmed Svøbe smage!
Ta'r man din Frihed bort - nu vel,
Saa ta'r vi den tilbage!

2.

Vi har et Hus ved Alfarvej,
Kun tarveligt og lille;
Til vore Vilkaar dog vist ej
Et større passe vilde:
Det vore Fædres Daad har set,
Der har vor Barndom grædt og let,
Der er vor Manddoms Gjerning sket,
Der vil vi Øjet lukke.

Hvert Foraar hænges Taget paa
De ranke Bøgestammer,
Og Bolstre grønne, gule, blaa
Opredes i hvert Kammer;
I Kjældren klapprer Møllens Drev,
I Stuen Bonden, flink og gjæv,
Slaar Kornets tunge, gyldne Væv
Til Fuglesang fra Lofte.

Paa trende Sider har det Fred
Bag Havets blanke Gjerde,
Men intet Lukke eller Led
Det skærmer mod den fjerde;
Ja, Væggen der er styrtet ind,
Saa Regnens Dryp og Solens Skin,
Saa fremmed Vrøvl og fremmed Vind
Igennem Huset trænger.

333

Vor Nabo ejer selv en Gaard
Med sexogtredve Bure,
Men helst paa Eventyr han gaar
Forinden vore Mure;
I Hjemmet staar han under Pidsk,
Men her vil Fyren spille frisk,
Og sidde øverst ved vor Disk,
Og puffe os i Krogen.

Vel bli'r vi aldrig Herremænd
I Verdens store Hige,
Og vi vil gjerne gaa i Spænd
Med Smaafolk, vore Lige;
Men vi vil ikke drikke Dus
Med den, som spytter i vort Krus,
Og Herrer i vort eget Hus
Vi først for Alt vil være.

Og derfor op, I Dannemænd,
Vor søndre Væg at bøde!
Med Ske i Haand og Sværd ved Lænd
Som Een skal Alle møde,
Og Ingen blive ræd og træt,
Før vi har faaet Hytten tæt;
Saa kan vi sove trygt og let
Alt under Vaarens Pude!

334

3.

Vi har en lille Snekke,

Kun kort fra Stevn til Spejl;
Lav er den oven Dække
Og lappede dens Sejl;
Imellem Skær den krydser
Mod Vind og Strøm sig op,
Og Bølgens Fraade kysser
Hel ofte Mastens Top.

Engang i gamle Dage
Saa vidt om Land den fo'r,
Alt som en gylden Drage
Med Vikinger ombord;
Med Entrebiler fejed
Den Bretlands rige Kyst,
Og Nevas Vover nejed
Sig for dens brede Bryst.

Og Østersøens Nøgle
Var naglet til dens Skrog,
Og Venderne i Bøjle
Dens tunge Aarer drog. -
Saa skred med Master trende
Ad Tidens Flod den hen;
Snart svandt de ind til tvende;
Nu er kun een igjen,

335

Men skjønt dens Glands er svunden
Endnu den er ej Vrag,
Thi den er stærk i Bunden,
Og aldrig strøg den Flag;
Og aldrig skal vor Snekke,
Er Storm og Sø end gram,
I Havn sig lade trække
Som Tydsklands Mudderpram!

Se, Friheds Vimpel vajer
Fra Toppen, lys og ren!
Den fører os til Sejer,
Naar Alle staa som Een.
Lad Klogskabs Fyr os pejle
Og følge Sandheds Naal,
Og Danmarks Skib skal sejle
Med Ære til sit Maal!

336

4.

"Danmark, du Perle, der svømmer paa Vove!"
Dig vil vi prise, og Dig vil vi love,
Mens vi har Aande og Klang i vort Bryst,
Du af vor Arv er det dyreste Stykke,
Du er vor Hæders livsaligste Smykke,
Hjerternes Attraa og Øjnenes Lyst.

Tyv skal ej stjæle Dig, medens vi sove,
Og lad den mægtigste Ransmand kun vove,
Om han kan slukke dit Lys i sit Skrin!
Du skal ej sælges til trælbaarne Sjæle!

Du skal ej knuses af fremmede Hæle!
Du skal ej kastes for vendiske Svin!

Havet har slebet Dig Formerne bløde,
Solen har lært dine Kinder at gløde,
Og i dit Blik luer Stjernernes Glands:
Spillende stedse i rigere Farve,
Skal efter Fædre Dig Sønnerne arve,
Funklende Led i den nordiske Krands!

337

5.

Vikingemoder, Dronning paa Havet,
Hvil paa din Græsbænk, rolig og kjæk!
Sønnerne, som Du died og aved,
Ubudne Gjæster skal gjenne væk!
Kysse din Fod skal Ejderens Vove,
Vifte din Kind skal Gefions Skove,
Trygt i dit Skød skal Fremtiden sove,
Tydske Herrer ej løse din Gjord!
Thi naar Hejmdal griber Hornet,
Og dets Klang ruller hen over Sø, over Land,
Henad Heden, gennem Kornet
Skal vi haste til Slaget hver eneste Mand;
Foran os ganger Thor,
Den stærke Gud i Nord;
Thi han elsker det Folk, som er Asernes Æt,
Og han rammer
Med sin Hammer
Fjendeskaaren, som bryder din Fred og din Ret.

338

6.

Vort Land, vort Land, vort Fædreland!
Du Havets yngste Søn,
Gom plasker i det blanke Vand,
Og tumler med det hvide Sand,
Og svinger, lys og mild og skøn,
Hver Vaar din Fane grøn!

Du fik ej Sølvbræ til Hat,
Til Skjold ej sorte Skær;
Men i dit Fløjels Belte sat
Der er af gyldne Ax en Skat,
Og Silkekappen, som Du bær,
Har Bræm af Svanefjer.

End er af Sind Du blød og veg,
Og end af Vilje svag;
Du sysler helst med Skjemt og Leg,

Men blinker ej for Sværdets Eg,
Og gaar saa kaad og kjæk i Slag,
Som Andre til et Lag.

Og faar Du Lov at voxer ud
Ved Friheds sunde Marv,
Du vorder nok en Kæmpe prud
Og fæster Dig en Kongebrud,
Og løfter, klog paa eget Tarv,
De store Fædres Arv.